

Συμβαίνει κάτι τι πολύ όχληρόν με την επίσκεψιν των ύπαλλήλων του σιδηροδρόμου να αφίνουν εις τας Α'. θέσεις, επιβάτας της Β'. θέσεως. Καί συναγωνίζεσαι ούτως κάποτε μεν με άπαισίους κορακοπατάδες, άλλοτε με άπαισιωτέρας πόρνας, τὸ όποιον σε εξαγριώνει περισσότερο, όταν βλέπης, ότι είχε προορίσει έαυτὸν διὰ τὴν Β'. θέσιν.

Τὰ κελαδήματα τῆς Λασάλ έκαλύπτοντο χθές, καί προχθές, ἐν Φαλήρῳ ὑπὸ τῆς ἀληθινῶν κέλαδον ἀποτελούσης φαληρικῆς ἀκτῆς. Ἐβίδε θαυμαστάς παραστάσεις, ἃς διωργάνισεν μετὰ τόσης ἐπιτυχίας ὁ περίφημος ἐργολάβος Μπάτς.

Ἰπὸ τὸ γλίσχρον φῶς τῶν ἀστέρων, καί τὴν μυστηριώδη ὀρχήστραν μυριάδων ἀπροστεφῶν κυμάτων, ἐγεννᾶτο εἰκὼν ἥν σπανίως χρωστήρ ζωγράφου δύναται ν' ἀναπαραστήσῃ. Καί τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν ἐστελλεν εἰς μυριάδας ἀντιτύπων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου αὖρα ζωγόνος ἥν ἔπνεες καί ἀνέπνεες, ἐναποθηκεύων ὀξυγόνον δι' ὅσα πετράδια, τρίχας, ὁσά, ζαῦρια, καί ἄλλα περιττὰ σοῦ ἐπιφυλάσσει ἐν Ἀθήναις ὁ δήμαρχος Χωματιανός.

Καί ἐπειδὴ μᾶς ἦλθεν ἡ ἰδέα, λέγομεν, ὅτι ἐν Φαλήρῳ πολὺ καλὰ μπορεῖ ν' ἀποκατασταθῇ ὄχι μόνον γαλλικόν, ἀλλὰ καί ἐλληνικὸν θέατρον, ἀρκεῖ ἡ Ἑταιρία νὰ θελήσῃ νὰ μιμηθῇ τὴν προκατόχον τῆς ἀγγλικῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποτίμησιν τῶν εἰσιτηρίων.

Τὰ λουτρά πάλιν ἦσαν ποιητικώτατα. Κατὰ τὴν ἐμφρασιν τῆς Σφιγγὸς τὰ κύματα ἐχόρευον *Ταραντέλλαν*.

ΗΜΕΙΣ

τοῦλάχιστον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐμάθομεν τὴν ἐκ Γερμανίας ἐπάνοδον τοῦ κ. Ἀριστομένους Προβελεγγίου, τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἀδάμ καί Εὔας, Θησεῶς, τοῦ

Μήλου τῆς Ἑριδος καί τόσων ἄλλων λυρικῶν ποιημάτων, ἐν οἷς καί εἰς τὸν ὀλιγώτερον ψυχολόγον ἢ φιλόκαλον ἀναγνωστέον ἐξεδηλοῦτο καλλιτέχνης τοῦ αἰσθήματος καί τοῦ στίχου.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε γνωρισθῇ ὁ κ. Προβελέγιος καί ὡς διά τῶν, ἀφίνων τόσῃν λάμπῃν ὥστε νὰ τὴν ἀναπαριστᾷ τις διὰ τῆς μνήμης του, ὁπότεν θέλῃ, ἀπῆλθε νὰ δροσίῃ τὴν ποιητικὴν του ψυχὴν εἰς τὰ δάση καί τὰς λίμνας καί τὰς παραδεισίους πόλεις τῆς Γερμανίας, ὅπου ἡ ποίησις, τὸ θέατρον καί ἡ αἰσθητικὴ ἀπασχολοῦν τὰ 2/3 τῆς υπάρξεώς του.

Ὁ κ. Προβελέγιος ἐπανῆλθε πλήρως ζωῆς καί τὴν ψυχὴν καί τὸ σῶμα, μετὰ πλήρη ἐλληνικὴν γενειάδα, ζωρὸν βλέμμα καί ὀλίγον ξενίζουσαν τὴν προφορὰν, μεστὸς ἰδεῶδους ἐνθουσιασμοῦ καί ἀποφάσεως νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ θεάτρου, προστιθέμενος νέος ἄποιος ἐν τῷ παρ' ἡμῖν τόσῳ ἀραιῶς κατοικουμένῳ κόσμῳ τῆς ποιήσεως.

Πληροφορούμεθα ὅτι προτίθεται νὰ δραματοποιήσῃ τὸν Λάμπρον Κατσώνην, θέμα τόσον εἰδικὸν εἰς τὴν θαλασσίαν τὴν του καταγωγὴν.

Ὁ περὶ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» φιλικὸς κύκλος συγκαίρει τῷ κ. Ἀριστομένει Προβελεγγίῳ ἐπὶ τῇ ἐπάνοδῳ του.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἐχω καιρὸ τὰ μάτια 'ς ἐσένα νὰ σηκώσω,
Γιατί δὲν τᾶχω· ξέρεις ποιά μ' ἄρπαξε τὸ φῶς μου.
Ἄν βλέπω, βλέπω μόνο γιὰ νὰ τὴν καμαρώσω,
Καί πάλι ἔχω σκότῃ σὰν φεύγει ἀπ' ἐμπρὸς μου.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχω χάσει ποῦ τώρα τόσῳ χρόνῳ
'Σ τ' ἀστέρια σ' οὐρανέ μου, δὲν σήκωσα τὸ μάτι.
Ἐσὺ γνωρίζω μόνο πῶς κέρδισες κομμάτι
Συχνὰ πυνά με αἰτίχους ποῦ δὲ θὰ σὲ φορτώνω.

Κωστήης.

ἔωσεν νὰ ἀνοίξῃ διόδον καί νὰ ἐκφορτώσῃ τὴν κυρὰ Καμπάνα ἐπὶ τινος θρανίου τῆς πλατείας, ὅπου ἤρχισαν νὰ τρίβωσιν ἀμέσως με ὄξος καί νὰ τῇ παρέχωσι τὰς πρώτας ἐκ τοῦ προχείρου βοηθείας. Τέλος κατωρθώθη νὰ συνέλθῃ καί νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν συνοδίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου οἱ αὐτοχειροτόνητοι συνοδοκῆμοι της ἔσπευσαν νὰ τῇ φέρωσιν ἄλλος ὕδωρ τῆς μελίσης, ἄλλος αἰθέρα.

Ὅτε ἀπεχώρουν αὗτοι συνοδεύοντες τὴν ἀρτοποιάν, ἡ ἄμαξα εἶχε πλέον φθάσει πρὸ τῆς πύλης καί οἱ περίεξ φανοὶ ῥιπτοντες ἐντὸς αὐτῆς τὸ φῶς τῶν ἐδείκνυνον εἰς τοὺς περιέργους πολυτελεῖ γυναικείαν ἐσθήτα καί εἰς τὸ βάθος λευκὸν τινα λαιμοδέτην, διότι ἔως ἐκεῖ μόνον ἐφθάνον αἱ ἀκτῖνες τῶν.

— Ποιά εἶναι αὕτη—ἐπιθύριζον οἱ παριστάμενοι—δὲν εἶναι βέβαια ὁ κ. Δήμαρχος!—Καί συνωθοῦντο πλησίον, όταν ἡ θύρα ἤνοιξε καί δύο γεροντίδια, ὁ καί ἡ σύζυγος, κατήρχοντο βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ.

— Οὐ. .! Ὁ Μαρινιάν! Ὁ τοκογλύφος τῆς Σαῖν-Μαν-δαι!—ἐφώνησεν ὁ μικρὸς παῖς—ὁ Μαρινιάν μετὰ τὸ κοριτσάκι του!

— Τί μπουκιέττο!—προσέθεσεν ἄλλη φωνή.—Ὁ Παυλάκος καί ἡ Βιργινία!

Ἐν τούτοις ἐπάνω ἡ συναναστροφὴ ἤρχισε νὰ λαμβάνη

ζωηρότητα τινα. Εἰς τὴν μεγάλην καί τετράγωνον αἶθουσαν τοῦ μεγάρου, τὴν ὁποίαν καθίστων διπλασίαν αἱ ἠνεωγμένοι θύραι τῶν ἐκατέρωθεν δωματίων, ἐφαίνοντο ὡς λευκαὶ Νηρηίδες· αἱ καλλοναὶ τοῦ Βαίνσαιν καί τοῦ Ἀστεως, τὸ ἄνθος δὴλον ὅτι τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὡς θεὰ ἐν μέσῳ τῶν νυμφῶν, ἐλαμπεν ἡ Κόμησσα Δανέσκη οὐχὶ διὰ τῶν πολλῶν ἀδαμάντων της καί τῶν πλουσίων κοσμημάτων, οὔτε διὰ τῆς ὀλοσηρικῆς καί βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος ἐσθῆτός της, τὴν ὁποίαν ἐποίκιλλον ὠραῖαι τεχνηταὶ ἀνθοδέσμαι αἰγοκλήματος καί τῆς ὁποίας ἡ οὐρὰ ἐκάλυπτε τὸ πέμπτον τῆς αἰθούσης, οὔτε διὰ τῆς ἐν εἵδει στέμματος χρυσῆς ταινίας, δι' ἧς εἶχεν ἀναδέσει τὴν ὠραίαν μεταξίνην κόμην της. Δὲν ἐθάμβου το ὅμμα ὁ χρυσὸς καί οἱ σμάραγδοι, ὅσον οἱ λάμποντες καί ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοί, τὸ μικρὸν καί στοργγύλον χεῖλος, ἡ καθαρῶς ἐλληνικὴ ἐκείνη προτομή, τὰ λευκότερα χιόνος στῆθι ἐξ ἡμισείας ἀποκεκαλυμμένα καί ἐξ ἡμισείας ὑπὸ λεπτοῦ ἀερώδους σθηθοδέσμου καλυπτόμενα. Αἱ γυναῖκες προσεῖχον εἰς τὰ ἀδαμαντοκόλλητα ψέλλια τῆς χειρὸς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῶν ἀνδρῶν προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀδρῶ ἐκείνου βραχίονος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς διαφανὴς καί ὅπου ἡδυνάτῃ τις νὰ μετρήσῃ ὑπὸ τὴν λευκότεραν ἱάσμου ἐπιδερμίδα τὰς κυανὰς φλέβας καί νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ αἵματος διακεχυμένον καί λάμπον εἰς τὸ φῶς. Ἡ Κόμησσα ἐξετέλει χρέη οἰκο-